

سکوهای اقتدار

سکوهای نفتی ایران تنها این روزها روایتگر تلاش و ایثار شبانه‌روزی کارکنان صنعت نفت برای تولید حداکثری نیستند، بلکه روایت نشانه‌های ایثار در میان آنها را می‌توان از همان دوران دفاع مقدس آغاز کرد؛ روایتی به رنگ دفاع، خون و اقتدار. پس از گذشت چند دهه اگرچه دفاع شکل دیگری گرفته است، اما قصه همان است که بود. سکوهای نفتی، زیرمجموعه شرکت نفت فلات قاره ایران هستند. شرکتی که اواخر شهریور سال ۱۳۵۹ بر اساس مصوبه شورای انقلاب و با لغو قراردادهای مشارکت شرکت‌های چندملیتی با هدف صیانت از منابع نفتی ایران تأسیس و از قضا آغاز به کار آن با شروع جنگ تحمیلی و حملات موشکی عراق به تأسیسات نفتی ایران در خلیج فارس همزمان شد.

در این حملات موشکی، طی سال‌های ۱۳۵۹ تا ۱۳۶۴ تأسیسات مناطق بهرگان و خارک شامل میدان‌های نوروز، بهرگانسر، سروش و ابوزر به دلیل قرار داشتن در نزدیکی محدوده جنگ، بیش از سایر میدان‌های نفتی ایران در مناطق فلات قاره مورد حمله قرار گرفتند و در سال‌های بعد (۱۳۶۵ تا ۱۳۶۷) با گسترش جنگ تحمیلی به مناطق لاوان و سیری، تأسیسات دریایی و خشکی میدان‌های رشادت، رسالت، سلمان و سیری نیز بارها مورد حملات

ارتش بعثی عراق و ناوگان دریایی متجاوز ایالات متحده آمریکا قرار گرفتند.

بازسازی به موازات جنگ

در کنار این حجم خسارت انبوه وارده به تأسیسات نفتی دریایی ایران، نهضتی از بازسازی و تعمیر تأسیسات آسیب‌دیده برای تداوم روند تولید و صادرات نفت ایران شکل گرفت که در نهایت، خط مقدم نبرد دریایی ایران با دشمنان این مرزوبوم را شکل داد. مجاهدت عظیمی که کارکنان شرکت نفت فلات قاره ایران در جریان حملات مکرر دشمن ایفا کردند، منجر به این شد که حتی برای یک روز هم تولید و صادرات نفت از میدان‌های نفتی ایران در خلیج فارس قطع نشود. به موازات و در سال‌های پس از جنگ، همت و شوری بی‌بدیل برای بازسازی خرابی‌های ناشی از جنگ در بخش دریایی صنعت نفت ایران به وجود آمد که منتهی به نوسازی، به‌روزرسانی سکوهای آسیب‌دیده و احیای صنعت نفت دریایی ایران شد. در این سال‌ها ظرفیت تولید نفت دریایی ایران به حداکثر خود رسید و افزون بر آن تولید صیانتی به‌عنوان شیوه اصولی و بنیادی تولید نفت ایران در دریا محقق شد. آنچه در مجموعه شرکت نفت فلات قاره ایران در سال‌های جنگ و پس از آن رخ داد، در دو زمینه خسارات وارده و اقدام‌های انجام‌شده برای بازسازی به تفکیک مناطق عملیاتی و میدان‌های نفتی ایران در گزارشی که در پی می‌آید، شرح داده شده است:

منطقه بهرگان

(الف) میدان نوروز:

۱- سکوی بهره‌برداری نوروز و سکوهای چاه آن، بیش از ۱۰ بار مورد اصابت موشک‌های عراق قرار گرفتند و متحمل خسارات فراوانی شدند که بزرگ‌ترین خسارت وارده در تاریخ ۱۳۶۱.۱۱.۲۹ روی داد و «سکوی بهره‌برداری نوروز» در این حمله به‌صورت کامل خسارت دید. به‌دلیل گستردگی حملات دشمن، تولید نفت از میدان نوروز تا انجام بازسازی و نوسازی کامل، متوقف ماند.

۲- چاه شماره (۳) میدان نوروز نیز در تاریخ ۱۳۶۱.۱۱.۲۹ مورد اصابت موشک دشمن قرار گرفت و این چاه با تمامی متعلقات آن به درون دریا سقوط کرد و غرق شد، به‌گونه‌ای که اثری از آن به جز نشت از شیر ایمنی آن در محل چاه به چشم نمی‌آمد. این چاه در تاریخ ۱۳۶۲.۲.۲۷ مهار شد.

۳- چاه‌های شماره (۹) و (۱۰) میدان نفتی نوروز که دارای یک سکوی مشترک هستند، در تاریخ ۱۳۶۱.۱۲.۱۱ مورد حمله موشکی دشمن قرار گرفتند و دچار حریق شدند. تمامی مشتقات فوقانی چاه در بالای سطح آب از بین رفته و باقیمانده آنها در بالای سطح آب در حال سوختن بود. نفت از لوله مغزی بالای سطح آب فوران می‌کرد و در همان‌جا بیشتر آتش می‌گرفت. با تلاش کارکنان شرکت نفت فلات قاره ایران پس از مهار آتش، عملیات مهار چاه طراحی و در تاریخ ۱۳۶۳.۱.۱۴ انجام شد و چاه‌های یادشده ایمن‌سازی شدند.

۴- چاه‌های شماره (۵)، (۶)، (۷) و (۸) که دارای یک سکوی مشترک بودند، در تاریخ ۱۳۶۱.۱۲.۱۱ و به دنبال حملات موشکی رژیم بعث عراق دچار حریق شدند و تمامی بخش‌های فوقانی چاه‌های شماره (۵) و (۶) که روی سکو تقریباً به فاصله دو متر از یکدیگر قرار داشتند، به‌طور کامل منهدم شدند و باقیمانده آنها در بالای سطح آب در حال سوختن بود، از درون چاه شماره (۵)، نفت به بالای سطح آب فوران می‌کرد و به شعله‌های آتش دامن می‌زد. از درون چاه شماره (۶) نیز نفت از داخل لوله مغزی به بالای سطح آب فوران می‌کرد و در همان‌جا در کنار چاه شماره (۵) می‌سوخت. مقدار نفت خروجی از هرکدام از این دو چاه حدود ۶ هزار بشکه در روز بود که بیشتر در بالای سطح آب می‌سوختند، بنابراین شدت و حرارت آتش روی این سکو به حدی بود که امکان نزدیک شدن کامل از بالای سطح آب به سکو تحت هیچ شرایطی وجود نداشت.

با تلاش کارکنان جان‌برکف شرکت نفت فلات قاره ایران، چاه شماره (۵) با اجرای یک عملیات سخت و پیچیده در تاریخ ۱۳۶۴.۲.۱۴ مهار شد. عملیات مهار چاه شماره (۶) نیز همانند مهار چاه شماره (۵) با فداکاری کارکنان و غواصان شرکت نفت فلات قاره ایران با روش‌های کاملاً بدیع و ابتکاری صورت گرفت و در نهایت در روز ۲۱ شهریور سال ۱۳۶۴ به نتیجه رسید.

طراحی عملیات مهار چاه‌های شماره (۵) و (۶) کاملاً ابتکاری و در نوع خود بی‌نظیر بود، به‌گونه‌ای که بخش قابل‌توجهی از عملیات غواصی در تاریکی شب و در عمق آب‌های خلیج فارس انجام شد. پس از مهار چاه‌های (۵) و (۶) عملیات مقابله با آلودگی نفتی در دریا صورت گرفت.

۵- سکوی چاه شماره (۴) نوروز بر اثر حمله موشکی دشمن در تاریخ ۱۳۶۱.۱۱.۲۹ مورد اصابت موشک قرار گرفت و دو پایه از چهار پایه سکوی اصلی چاه تخریب، در نتیجه سکوی فوقانی چاه منهدم شد و به

دریا سقوط کرد.

۶- چاه‌های شماره (۱۴) و (۱۵) نوروز که دارای یک سکوی مشترک است، چند مرتبه مورد حمله قرار گرفتند که به‌جز بخشی از این سکو، آسیب چندانی به چاه‌های مزبور وارد نشد.

بر اثر حملات مکرر دشمن به منطقه نفتی نوروز، حدود ۹ میلیون بشکه نفت خام به‌دلیل آتشسوزی چاه‌ها از بین رفت و با توجه به شدت انفجارهای به‌وجودآمده، تنها در سکوه‌های شماره (۵) و (۹) حدود ۶ تا ۱۰ هزار بشکه نفت در روز در حال اشتعال بود. گروه مهار با بهره‌گیری از گروه ویژه غواصان در زیر آب و با استفاده از سیستم HOT-TAP، همچنین دستیابی به لوله‌های تولیدی، موفق به مهار این چاه‌ها شدند و حین این عملیات، تعدادی از کارکنان شرکت نفت فلات قاره ایران به‌دلیل تشدید حملات دشمن به شهادت رسیدند.

پس از مهار چاه‌ها اقدام‌هایی برای بازسازی موقت میدان نوروز صورت گرفت و در نهایت در سال‌های پس از جنگ، این میدان نفتی مهم دریایی ایران به شرایط طبیعی تولید بازگشت.

(ب) میدان بهرگانسر:

۱- سکوی بهره‌برداری بهرگانسر در چهار نوبت مورد حمله هواپیماهای دشمن قرار گرفت که بر اثر این حملات، خسارات زیادی به سکوی بهره‌برداری، سکوی حفاری و سکوی مسکونی وارد آمد. تأسیسات مسکونی و بهره‌برداری بهرگانسر بر اثر این حملات ۱۰۰ درصد خسارت دید. بازسازی تأسیسات فرآورش سکوی بهره‌برداری و آغاز تولید محدود از میدان بهرگانسر از ۱۳۷۰.۱۱.۲۲ با میانگین تولید ۳۰۱۹ بشکه در روز آغاز شد.

همچنین در بهمن سال ۱۳۸۸ مجتمع جدید بهره‌برداری و نمکزدایی نفت بهرگانسر با ظرفیت تولید و فراورش روزانه ۶۰ هزار بشکه نفت خام شامل دو بخش خشکی و دریایی، طی مراسمی افتتاح شد.

۲- سکوی چاه‌های (۱)، (۲) و (۳) در تاریخ ۱۳۶۲.۴.۱۶ مورد حمله قرار گرفت و ۱۰۰ درصد آسیب دید که پس از ایمن‌سازی چاه‌ها و انجام تعمیرات لازم مربوط به سکو، این سکو در اسفند سال ۱۳۷۰ در مدار تولید قرار گرفت.

۳- چاه شماره (۷) بهرگانسر در تاریخ ۱۳۶۲.۴.۱۶ هدف حمله قرار

گرفت. با اتمام جنگ، این چاه دوباره احیا شد و پس از انجام تعمیرات این سکو در اسفند سال ۱۳۷۰ در مدار تولید قرار گرفت.

۴- سکوی چاه شماره (۵) بهرگانسر در تاریخ ۱۳۶۲.۴.۱۶ مورد اصابت موشک رژیم بعث عراق قرار گرفت و تاج سرچاهی (Christmas tree) چاه جدا شد و به دریا سقوط کرد، همچنین سکوی فوقانی چاه آسیب دید و تخریب شد. این چاه در اسفند سال ۱۳۷۰ در مدار تولید قرار گرفت.

۵- سکوی چاه شماره (۶) بهرگانسر در تاریخ ۱۳۶۴.۸.۱ مورد اصابت موشک دشمن بعثی قرار گرفت و با مجموعه اقدامهای شرکت نفت فلات قاره ایران در بهمن سال ۱۳۷۰ این چاه نیز به مدار تولید آمد.

(ج) میدان هندیجان:

سازههای فوقانی پنج سکوی دریایی هندیجان، بارها طی سالهای ۱۳۶۱ تا ۱۳۶۶ مورد تهاجم قرار گرفت که بر اثر این حملات در مجموع ۲۰ درصد خسارت به سکوهای دریایی هندیجان وارد آمد. تأسیسات خشکی دریای هندیجان پس از یک توقف طولانی در سال ۱۳۶۸ راهاندازی شد و در سال ۱۳۶۹ این میدان بهطور کامل در مدار تولید قرار گرفت.

تأسیسات خشکی منطقه بهرگان نیز طی سه مرحله مورد اصابت موشکهای رهاشده از هواپیماهای دشمن قرار گرفت که تنها در تهاجم ۱۵ فروردین سال ۱۳۶۵ نیروگاه و قسمتی از تأسیسات بهرهبرداری منطقه بهرگان دچار خسارت شد.

منطقه خارک

(الف) میدان سروش:

۱- تأسیسات این میدان در طول سال ۱۳۶۱ بارها مورد حمله موشکی قرار گرفت که با تلاش پیگیر کارکنان منطقه، از بروز هرگونه نشت نفت از چاهها یا آتشسوزی جلوگیری شد و قسمت‌های صدمه‌دیده تا حدی ترمیم و مرمت شدند.

۲- پس از دو بار حمله شدیدی که در سال ۱۳۶۲ روی تأسیسات بهره‌برداری و سکوی چاههای سروش صورت گرفت، این تأسیسات به‌تقریب غیرقابل استفاده شد و نیاز به تعمیرات اساسی و تعویض بسیاری از تجهیزات پیدا کرد.

۳- تأسیسات بهره‌برداری دریا و سکوی اصلی چاههای میدان سروش که

روی بارج پاسارگاد قرار داشت، پس از حمله دشمن در سال ۱۳۶۲ غیرقابل استفاده شد.

۴- بارج پاسارگاد، چاه‌های سروش و کل تأسیسات این میدان در حملات دشمن بعثی ۱۰۰ درصد تخریب و سبب آتش گرفتن چاه‌ها، فوران نفت، غرق شدن سکوهای چاه و توقف تولید این میدان شد.

چاه‌های سروش در سال‌های ۱۳۶۱ و ۱۳۶۲ ایمن‌سازی شد.

(ب) میدان ابوزر:

این میدان بزرگ نفتی، طی سال‌های جنگ تحمیلی به‌طور مستمر مورد تهاجم رژیم عراق قرار گرفت. در آبان سال ۱۳۶۴ سکوی ابوزر مورد حمله شدید دشمن قرار گرفت که منجر به آتشسوزی و انهدام سکوهای استراحت و شماره ۱۱ شد که در این حوادث ۲ تن از کارکنان شرکت و چند تن از کارکنان کشتی بدر به شهادت رسیدند.

۱- در تاریخ ۱۳۶۵.۹.۲۶ سکوهای میدان ابوزر دوباره مورد تهاجم هوایی رژیم بعث عراق واقع شدند که در این حادثه نیز تعدادی از شناورهای خدماتی مورد اصابت قرار گرفته و علاوه بر وارد شدن خسارات مالی، کارکنان به شهادت رسیدند.

۲- به دکل حفاری مورب ابوزر ۱۰۰ درصد و تأسیسات خشکی این میدان ۴۰ درصد خسارت وارد آمد. به سه سکوی بهره‌برداری، سکوی مسکونی و سکوهای چاه‌ها و پل‌های رابط ابوزر طی حملات رژیم بعثی ۱۰۰ درصد خسارت وارد آمد و در نتیجه انهدام کامل تأسیسات آن، تولید این میدان متوقف شد.

به‌دلیل تعدد چاه‌ها در سکوی ابوزر و وجود مقدار زیادی گاز، همه چاه‌های ابوزر در سال ۱۳۶۲ به روش تزریق سیمان ایمن‌سازی شدند و در حملات دشمن به‌جز یک مورد که بلافاصله اطفاء شد، آتشسوزی رخ نداد. اقدام‌های مربوط به نوسازی تأسیسات مجتمع نفتی ابوزر برای تولید ۱۴۰ هزار بشکه در روز از این میدان در آبان سال ۱۳۷۹ به ثمر نشست و تولید از این میدان از سر گرفته شد.

(ج) میدان درود:

۱- در سال‌های ۱۳۵۹ تا ۱۳۶۷ جزیره خارک بارها مورد حمله هواپیماهای رژیم عراق قرار گرفت که در این حملات به تأسیسات میدان درود آسیب‌هایی جدی وارد آمد و خطوط لوله زیردریایی و تأسیسات

نفتی کارخانه درود در اثر این حملات دچار آسیب‌های مهمی شد.

۲- راه‌اندازی تولید طبیعی میدان درود در تاریخ ۱۳۶۷.۶.۲۱ با بازسازی، نوسازی و به‌روزرسانی تأسیسات میدان درود محقق شد.

۳- در سال‌های ۱۳۶۱ تا ۱۳۶۷ تأسیسات مستقر در جزیره خارک و بخش‌هایی از کارخانه‌های درود، ابودر، فروزان، خطوط لوله و... مورد تهاجم واقع شدند. برای ممانعت از توسعه خسارت به تأسیسات نفتی، ایمن‌سازی تأسیسات خشکی خارک در سال ۱۳۶۲، اطفای حریق، بازسازی و نوسازی تأسیسات خشکی منطقه خارک و تعمیرات اساسی مخازن ذخیره انجام شد.

منطقه لاوان

(الف) میدان رشادت:

در تاریخ ۱۳۶۵.۷.۲۴ سکوی رشادت مورد حمله هوایی رژیم عراق قرار گرفت و بر اثر این حمله به سکوی بهره‌برداری صدمات عمده‌ای وارد و تولید میدان‌های رشادت و رسالت که عملیات فرآورش هر دو میدان در این سکو صورت می‌گرفت، متوقف شد.

سکوی بهره‌برداری و تأسیسات دکل حفاری مربوط به آن و خطوط لوله آن به‌شدت آسیب دید و به دریا سقوط کرد. در این حمله دو نفر از کارکنان شهید و یک نفر مفقودالاثرا شد.

در این حمله سکوی بهره‌برداری با وسایل مستقر در آن طعمه حریق شد و چون در زمان حمله، عملیات بهره‌برداری در جریان بود، ظروف تحت فشار آن منفجر و به همراه دو عدد پل ارتباطی به‌طور کامل منهدم و غرق و آتشسوزی در رشادت پس از ۱۲ ساعت، مهار شد.

در تاریخ ۱۳۶۶.۴.۲۴ دوباره سکوی رشادت ۷ مورد تهاجم هواپیماهای رژیم بعث قرار گرفت. با این حال پیش‌بینی می‌شد عملیات بازسازی تأسیسات این منطقه در سال ۱۳۶۷ پایان یابد و این میدان به تولید بازگردد؛ اما با حمله تفنگداران دریایی آمریکایی به تأسیسات رشادت در تاریخ ۱۳۶۶.۷.۲۷ و از بین رفتن تمامی تجهیزات روی سکوها، فوران چاه‌ها و ناامن شدن منطقه، همه پروژه‌های تعمیراتی متوقف شد.

ایالات متحده آمریکا در تاریخ ۱۳۶۶.۷.۲۷ با ۵ فروند ناوشکن و حدود یک هزار گلوله توپ ۱۲۰ میلی‌متری تأسیسات دریایی، چاه‌های رشادت و

سکوهای حفاری و مسکونی رشادت را به آتش کشید و با بستن مواد انفجاری روی پایه‌های سکوی نیروگاه، تمامی سکو و تجهیزات آن را در آب غرق کرد.

طرح بازسازی و نوسازی تأسیسات میدان رشادت در برنامه پنج‌ساله چهارم توسعه منظور شده است.

(ب) میدان رسالت:

تأسیسات دریایی رسالت در دو مرحله در تاریخ ۱۳۶۶.۴.۲۳ و ۱۳۶۶.۶.۷ هدف حمله هوایی عراق قرار گرفت که در حمله اول، تعدادی از چاه‌های سکوی دچار حریق شد و در حمله دوم سکوی بهره‌برداری به دلیل برخورد ترکش آتش گرفت و به‌طورکلی این سکو غیرقابل استفاده و سکوی حفاری و دکل مستقر در آن به‌طور کامل منهدم شد. خسارت این میدان بیشتر به دلیل توقف تولید به دلیل انهدام سکوی بهره‌برداری رشادت و مرکز انتقال نفت بود. به دلیل پاره شدن خط لوله نفت خام چاه شماره (۶) زیردریایی از نقطه‌ای در زیر سطح آب و عدم دسترسی به وسایل سیستم کنترل سرچاهی که در عمق حدود ۲۴۰ پایی از سطح آب قرار دارند، نفت و گاز این چاه به داخل دریا نشت کرد. این چاه در مهر سال ۱۳۶۶ از سوی گروه غواصان شرکت نفت فلات قاره ایران ایمن‌سازی شد و از نشت آن جلوگیری به عمل آمد.

(ج) میدان سلمان:

تأسیسات مجتمع بهره‌برداری سلمان طی سال‌های ۱۳۶۵ تا ۱۳۶۷ بارها مورد تهاجم قرار گرفت. در سال ۱۳۶۵ بر اثر تهاجم هوایی هواپیماهای عراقی بخش‌هایی از سازه سکوی بهره‌برداری شماره (۱)، اتاق کنترل واقع در سکوی تسهیلات و سایر بخش‌های مجتمع آسیب دید که در این حمله سه نفر از کارکنان سکو به شهادت رسیدند. پس از بازسازی، بر اساس برنامه‌ریزی‌ها قرار بود در سال ۱۳۶۷ تولید کامل از این میدان از سر گرفته شود؛ اما در تاریخ ۲۹ فروردین سال ۱۳۶۷، پیش از راه‌اندازی تولید کامل، این تأسیسات از سوی نیروهای آمریکایی هدف حمله قرار گرفت که بر اثر این حمله بخش‌های مهمی از مجتمع تولید نفت سلمان به‌صورت کامل تخریب شد. بازسازی چاه‌های میدان سلمان در سال ۱۳۷۰ و نوسازی و به‌روزرسانی کامل سکوی مجتمع دریایی سلمان در سال ۱۳۷۱ انجام و تولید این میدان به‌صورت کامل از سر گرفته شد.

(د) جزیره لاوان و تأسیسات خشکی رشادت، رسالت و سلمان:

جزیره لاوان طی جنگ تحمیلی بارها مورد تهاجم هواپیماهای رژیم بعث عراق قرار گرفت.

۱- در تاریخ ۱۳۶۶.۶.۷ مخازن ذخیره نفت خام شماره (۳) و (۴) میدان‌های رسالت و رشادت هر یک به ظرفیت ۵۰۰ هزار بشکه بمباران و منفجر شدند و در نتیجه آتش به مخازن (۲) و (۱) رشادت و (۴) و (۶) سلمان خسارات عمده‌ای وارد شد.

۲- از جمله آثار و تبعات این حمله می‌توان به موارد زیر اشاره کرد: آتش گرفتن مخزن شماره (۲) به دلیل پرتاب حجم زیادی از نفت در حال اشتعال مخزن شماره (۳) در تاریخ ۸، ۶، ۱۳۶۶ در این حادثه یک نفر از کارکنان شرکت در حین انجام وظیفه مفقودالاثر شد.

۳- آتش گرفتن و تغییر شکل پیدا کردن خطوط لوله انتقال نفت مخازن به دلیل آتشسوزی اطراف لوله‌های ۴۲.

۴- آتش گرفتن کارگاه‌های نجاری و تعمیرات ابزار دقیق و موتورهای دیزل.

۵- سوراخ شدن خطوط لوله انتقال نفت مخازن سلمان به دلیل فرود آمدن چند بمب در محلی بین مخازن (۴) و (۶).

۶- آتش گرفتن نیروگاه رشادت، مخازن گازوییل، آب شیرین و آب‌شور این کارخانه که متحمل خسارات سنگینی شدند.

در پی این حملات وحشیانه اطفای حریق و مهار آن در ۱۳۶۶.۶.۲۴ و بخشی از بازسازی و نوسازی تأسیسات خشکی انجام شد.

۷- در تاریخ ۱۳۶۶.۹.۵ جزیره لاوان بار دیگر مورد حمله قرار گرفت. در این حمله مخزن شماره (۵) تأسیسات سلمان مورد اصابت یک فروند موشک قرار گرفت که منجر به آتش کشیده شدن آن شد. مهار آتشسوزی آن در تاریخ ۱۳۶۶.۹.۷ به پایان رسید.

منطقه سیری

سکوی بهره‌برداری نصر:

سکوی نصر در تاریخ ۱۳۶۷.۱.۲۹ مورد حملات ناوگان دریایی متجاوز آمریکا قرار گرفت. این حمله موجب انهدام کامل و به آتش کشیده شدن سکوی بهره‌برداری نصر و تمامی تأسیسات روی آن، همچنین انهدام پل

ارتباطی بین سکوی مشعل و سکوی بهره‌برداری شد. در نتیجه این حمله تجاوزکارانه، ساختمان مسکونی سکوی نصر منهدم و تولید و بهره‌برداری از میدان‌های نصر و نصرت به مدت ۳۷ روز به‌طور کامل قطع شد.

بازسازی کامل چاه‌های میدان نصرت در سال ۱۳۷۰ و بازسازی، نوسازی و به‌روزرسانی سکوی نصر نیز در سال ۱۳۷۰ پایان یافت و در ۱۲ بهمن سال ۱۳۷۰ سکوی یادشده راه‌اندازی شد و به تولید کامل نفت‌خام رسید.